

Vrah,

konvertita,

mystik

Jacques Fesch (1930-1957) byl vrah odsouzený k trestu smrti. Za svůj čin byl popraven r. 1957 ve věku dvaceti sedmi let. Zůstalo nám mimořádně cenné svědectví jeho dopisů z vězení, které mohou přinést naději i těm nejzatvrzelejším hříšníkům.

Z dopisů číší Feschova schopnost vzepřít se zoufalství vězně odsouzeného na smrt, svědčí o nepřemožitelné síle Boží a jeho lásky, která triumfuje nad sebestrašnějším zločinem

Jacques Fesch je příkladem výjimečného Božího milosrdenství, jež Bůh rozděljuje i těm lidem, kteří jsou v našich očích nejvíce vzdáleni od jeho láskyplného působení. V místech mezi zločinci, vrahy, v místech, kde víra v Boha je takřka nulová, v místech, kde odsouzcenci propadají zoufalství z dlouhého trestu či dodnes v mnoha státech z trestu smrti, je Boží láska jako paprsek slunce, jenž prosvítá mezi mřížovím. „Boží láska je jako slunce, ta je vždycky všude přítomná...“, zpívá se v jedné písni. Jistě ji mnozí z vás kluků znají. Zkuste si ji zazpívat a myslet při zpěvu na to, že jako Slunce stále svítí na planetu Zemi (i když ji zrovna zakrývají mračna), tak i Bůh nás osvěcuje paprsky své lásky. Děkujeme neustále za dar víry. Děkujeme za Boží působení, za slunce Kristovy lásky, které ozářilo nás i naše blízké. Vážít si víry znamená ji žít. V Církvi, rodině, v různých společenstvích. A modleme se za dar víry i pro ty, kteří jsou podle nás ztracené existence. Vždyť u Boha není nic nemožné.

Jacques Fesch se narodil 6. dubna 1930 v Saint-Germain-en-Laye ve Francii jako syn belgických rodičů. Autokratický otec, jenž pracoval jako bankovní prezident, byl zapřísáhlým ateistou. Jacques po absolvování základní školy navštěvoval chlapeckou střední školu, ale po roce se studiem skončil. Pracoval u svého otce v bance až do svého odvedení na vojnu. Zrovna v den Jacquesova odvodu se jeho rodiče rozešli. Neustálé problémy, hádky i bití v rodině měly na mladého Jacquesa negativní vliv. Ještě na vojně se oženil, protože musel. Sám píše: „Svou ženu jsem nemiloval, své dítě ano. Ale co je dítě, když má člověk dvacet a je morálně nestálý.“ Mladý pár se brzy rozešel. Jacques zůstal sám a začal žít nevázaně. V jeho mysli klíčil plán na přepadení banky, potřeboval totiž peníze na nákup nové pla-

chetnice. V únoru 1954 se Jacques pokusil přepadnout banku v La Rochelle, byl však při útěku odhalen policejní hlídkou. Při přestřelce jednoho z policistů zabil, další dva těžce postřelil. U soudu byl jednomyslně odsouzen k trestu smrti.

Sám Jacques později přiznal, že přepadení banky a následná vražda byly jen vyvrcholením jeho předchozího životního směřování – jeho myšlenek, stavů mysli i čí-

nů. Jacques Fesch vstoupil do vězení jako ateista. Při prvním setkání s vězeňským kaplanem jej poslal pryč s tím, že v nic a nikoho nevěří. V příštích čtyřech letech se z něj stal hluboce věřící člověk a mystik. Mnozí lidé mohou říci, že Jacquesova konverze byla normální reakcí. Uvězněný, zbaven všeho, ke komu se obrátit než k Bohu? Ale to je velmi zjednodušené vidění. Ve vězení není jednodušší vyjít z temnoty, potlačit vlastní ego a jít za Bohem, než je tomu v normální společnosti. Kruček po kručku se dělá velká vnitřní proměna. Po roce uvěznění pocítil Jacques jednoho dne obrovskou vlnu emocí, hlubokou a strašlivou bolest, ale následně i naprostou jistotu víry. Zaplavila jej obrovská radost, ničím nepopsatelný výtrysk milosti Boží.

Na cestě k víře pomáhal Jacquesovi vězeňský kaplan. Ten také svědčí o jeho denní modlitbě za obrácení své rodiny. O Jacquesově hluboké víře vypovídají také vydané dopisy (např. Světlo nad popravištěm), jež jsou příběhem vzestupu duše, ná-

**Petr Janšta
Ilustrace Jiří Vančura**

Literatura: Ball, A. Faces of Holiness II. Huntington: Our Sunday Visitor, 2001. 272 s.

vodem, jak stoupat po schodech do nebe. Jacques nikdy nestudoval teologii, jeho teologie je tvořena činností Boha v jeho duši. Jacques píše: „Ale Bůh je tady, On mi dává sílu k tomu, abych žil to, co On chce. On sjednocuje mou modlitbu s jeho vůlí. Mým povoláním je modlitba.“ Neustále varoval svou rodinu, aby v jeho popravě neviděla Boží nespravedlnost: „Bůh není automatický distributor milostí těžkým hříšníkům. On miluje člověka tak, že mu chce dát sebe ve věčném životě. Nedaruje mu pozemský život jen proto, aby jej člověk dále zraňoval svými hříchy. Takového člověka přece nemůže vzít do Ráje!“ Největším poselstvím Jacquesa Fesche je láska ke kříži. „Milujme kříž. Skrze něj nás Ježíš zachránil a díky němu žije stále mezi námi.“

O své popravě napsal: „Tato poprava, která vás děsí, je nic ve srovnání s tím, co čeká hříšníky v příštím světě. Neplačte pro mne, ale pro hříchy, které urážejí Boha. Ježíš mě volá k sobě, dal mi tolik milosti! Kdybys mohl jen na kratičkový okamžik zažít toto uchvácení Boží láskou... Ano, můj život končí. Jako jarní květina, kterou pro radost trhá božský zahradník, tak má hlava padne do koše nebe. Jsem tak šťastný!“

Jacques Fesch byl popraven gilotinou 1. října 1957. Při vstupu na popraviště zvolal: „Otče kaplane, kříž, prosím, dejte mi kříž.“ A vroucně jej políbil. To byla jeho poslední slova. Kaplan řekl, že Jacques obětoval svůj život za svého otce, za ty, které miloval, a za muže, kterého zabil.

Moje cesta ke kněžství

P. Tomáš Špidlík, SJ.
kardinál

Papež Jan Pavel II. jmenoval 28. září 31 nových kardinálů, mezi nimi i českého kněze P. Tomáše Špidlíka. Krátce po tomto jmenování jsme s ním pořídili tento krátký rozhovor.

Nový kardinál Tomáš Špidlík SJ se narodil 17. 12. 1919 v moravských Boskovicích. V holandském Maastrichtu byl v roce 1949 vysvěcen na kněze. Roku 1951 se ujal funkce spirituála v české papežské koleji Nepomucenum. Zabývá se východní a patristickou teologií. Od roku 1991 žije a pracuje v římském Centru Aletti. V roce 2002 udělila ČBK Tomáši Špidlíkovi Řád sv. Cyrila a Metoděje za jeho celoživotní dílo.

Papež Jan Pavel II. předává jmenovací dekret

Fotografie Arturo Mari, otištěny se svolením české sekce vatikánského rozhlasu (www.radiovaticana.cz)

Jaký je nejlepší recept, aby se ministrant stal kardinálem?

Mezi ministrantem a kardinálem je rozdíl asi takový jako mezi desátníkem a divizním generálem. Ale nějakou šarží se začít musí. Také jsem začal jako vy. Ministroval jsem v Boskovicích. Jednou jsem se, když jsem přenášel knihu, zřítíl ze schodků oltáře. Ale zhroucení mi nepřekazilo postup. Pak jsem studoval literaturu na univerzitě v Brně. Když ji nacisté zavřeli, přešel jsem k jezuitům na Velehrad, pak na teologii v Holandsku. Teď jsem už 52 let v Římě jako profesor, spirituál, hlasatel českého vatikánského rádia a cestovatel světem od Ameriky přes Afriku do Austrálie. Mluvím a píšu knihy (s překlady do jiných jazyků už jich je 145). Říká se, že v Římě je nejtěžších prvních třicet let. Ale mě to tady vždycky těšilo. Jako profesor jsem se tu setkával s žáky z celého světa a všech barev.

Co znamená být kardinálem? A konkrétně pro Vás?

Jmenování kardinálem obvykle připadne předním biskupům země. Posledně to bylo dáno i některým profesorům, kteří otevřeli nové cesty teologie. Poděkoval jsem Svatému otci, že takto vyznamenal i náš národ. Jsem totiž ve světě známý novými studiemi o slovanské duchovnosti. A ukazují, že i ta je pro svět důležitá a doposud neznámá. Chlapci, studujte-li, zabývejte se českou duchovností! Jak málo se o ní ví i u nás doma! Známe jen Dobrého vojáka Švejka. Když jsem byl poprvé v Soluni, hledal jsem tam nějakou památku na sv. Cyrila a Metoděje. A najednou jsem za výkladem zahlédl řecký překlad z češtiny: O kalos stratiotis Švejka. Ale ten nebyl ministrantem, proto vy budete hledat něco lepšího.

Ví se o vás, že jste vedl duchovní cvičení pro Svatého otce. Neměl jste trému?

Abych se přiznal, byl jsem trémista na škole. Ale dnes už si nedovedu představit, že by mne přepadla. Mluvím po celém světě různými jazyky, kdybych se trémoval, popletl bych se. A Svatý otec rozumí žertům. Když mi chtěl dát požehnání, omlouval jsem se, že mám bolavé nohy a nemohu si pokleknout (to je pro ministranta defekt!). Ale on se přiznal, že také nemůže. Nato jsem to komentoval: „Svatý otče, jak jsme šťastni, že začínáme stárnout od nohou, ale že hlavu máme mladou.“

Na čem nyní pracujete?

Jak jsem se přiznal, napsal jsem mnoho knih. A teď už se to musí i na počítači. Ale s pomocí Boží jsem se i to naučil. Rád bych dokončil to, co mám ještě nedokončené.

Co je podle vás pro život klasického ministranta nejdůležitější?

Když už začal první šarží, je záhodno, aby se hvězdičky na ramenou rozmnožily. Abych vám, chlapci, řekl upřímně: Můj život byl hodně pestrý. Ale Pán Bůh mi dal mnoho možností udělat něco dobrého. Za to musím stále děkovat. Nedal mi peníze, ale dal mi mnoho a mnoho přátel po celém světě, a to je víc! Tož i vám radím, chlapci, když vystupujete po schodcích oltáře, povězte modlitbičku za to, abyste mohli v životě něco dobrého udělat. Takovou modlitbu Pán Bůh vždycky vyslyší. A já vám k tomu posílám své požehnání.

„Purpurovaný otec“ (označení kardinála) Tomáš Špidlík

